

Arrest

nr. 67 216 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. FRERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M. b.t. M, S.

"A. Feitenrelaas

M. S, verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Jezidi - Koerdische afkomst te zijn. U werd op (...)1956 te M. geboren en bent met T. S. (OV X) gehuwd.

Daar u zelf verschillende malen naar uw vrouw refereerde naar het waarom u Armenië ontvluchtte werden uw vervolgingsproblemen op basis van de verklaringen van uw vrouw vastgesteld -ook uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld blijkt dat zij dit grotendeels in uw plaats deed. Begin 2010 kreeg u problemen met uw dorpsgenoten omwille

van het feit dat ze u ervan verdachten dat u uw schapen op hun weilanden liet grazen. In september 2010 werd u door uw dorpsgenoten ervan beschuldigd verschillende grafstenen te hebben vernietigd. Vervolgens werd u door hen geslagen. De politie kwam tussenbeide en nam u mee naar het politiekantoor. De dag nadien werd u vrijgelaten omdat de politie wist dat u het niet had gedaan. Dit hebben ze ook aan uw vrouw verteld toen ze naar de politie ging. In diezelfde maand werd uw zoon op school geslagen. Wederom ging uw vrouw naar de politie. Daar hoorde ze dat indien ze inzat met de veiligheid van haar zoon en niet bij machte was om hem te beschermen ze haar kind aan de staat kon geven zodat die in een weeshuis kon opgroeien. Ze ging ook naar de burgemeester die haar zei dat hij aan de dorpingen zou zeggen dat hun kinderen jullie zoon niet mochten slaan. Men bleef u viseren en u werd nog enkele malen geslagen. U bent enkele malen naar de dokter geweest om u te laten verzorgen. Voorts kenden u en uw vrouw irrigatieproblemen met jullie landbouwgronden daar er niet genoeg water toevoer was. Uw vrouw ging hiervoor naar de burgemeester die haar zei dat jullie watertoevoer voor jullie gronden zouden krijgen. Dit is echter nooit gebeurd. In februari verkochten jullie de boerderij en het vee om naar het buitenland te vluchten. Op 03/02/2011 vertrokken jullie vanuit Armenië met de auto naar België. Jullie kwamen er op 14/02/2011 aan vroegen er diezelfde dag asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legde uw vrouw een medisch attest neer.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat het verhoor er moeizaam verliep, dat u dikwijls moeite had om de vragen te begrijpen, en dat u niet in staat was om een volledig gehoor te doorstaan (zie interne nota DVZ dd. 14/03/2011). Ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.5-6) legde u incoherente verklaringen af en stelde u soms niet te weten waarom u uw land van herkomst had verlaten. Aangezien u meerdere keren verwees naar uw echtgenote om hier uitsluitsel over te geven kan worden gerefereerd naar de beslissing van uw echtgenote T.S. (CGVS 4-6). Daarin werden jullie beider vervolgingsproblemen besproken en werd vooral op basis van haar verklaringen gemotiveerd :

"Uit uw verklaringen en deze van uw man (CGVS p. 4-5; CGVS man p. 2 & 4) blijkt dat u en uw gezin vervolging vreesden van jullie dorpsgenoten omwille van jullie afkomst en religie. U bent van Moslim-Koerdische afkomst en uw man is van Jezidi-Koerdische afkomst. Uw man en uw zoon werden door Armenen geslagen en jullie economische inkomsten werden ernstig geschaad. Zo mochten jullie de schapen niet op hun weilanden laten grazen en werd de watertoevoer geblokkeerd zodat jullie de landbouwgronden niet konden irrigeren. Ook namen dorpsgenoten soms jullie producten zonder dat zij hiervoor betaalden. Voorts stelde u dat u niet op het Armeens gezondheidssysteem kon rekenen omwille van uw afkomst. Echter werden vaststellingen gedaan die jullie vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden in jullie relaas vastgesteld die jullie geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnen.

Zo verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw man voor oktober 2010, toen hij door dorpsgenoten ervan beschuldigd werd grafstenen te hebben vernield, nooit eerder werd mishandeld (vragenlijst man 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de dorpingen uw man al sinds begin 2010 sloegen (CGVS p.5). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat hij voordien ook werd geslagen omwille van de schapen en de landbouwgrond, waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.6).

Voorts verklaarde u dat de burgemeester zei dat indien u uw kind niet kan beschermen of ervoor kan zorgen u uw kind aan de staat kon afstaan (CGVS p.5). Later op het gehoor stelde u echter dat het de politie was die u dit had gezegd. Toen u gevraagd werd of het niet de burgemeester was die u dat had gezegd ontkende u dit (CGVS p.7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw vervolgingsrelaas. Dit ondanks het feit dat u tweemaal bij de politie klacht heeft ingediend en meerdere malen klacht indiende bij de burgemeester. Ook uw bewering dat uw man door de politie werd vastgehouden kan u niet staven. Voorts verklaarde u dat uw man meerdere malen door de dorpingen werd geslagen waarna hij meerdere keren door een dokter voor zijn verwondingen werd verzorgd, maar u kan hieromtrent evenmin enig begin van bewijs voorleggen. Ook betreffende de problemen die jullie kenden met jullie eigendom (jullie bezaten landbouwgronden maar kregen geen water om ze bewerken) kan u geen enkel overtuigingsstuk voorleggen. (CGVS p.5-8). Het is weinig aannemelijk dat u niets van dit alles materieel kan ondersteunen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielaanvraag aan.

Tenslotte legde u ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw reisweg af. U verklaarde tussen Rusland en België met de auto te hebben gereisd. U wist echter niet langs welk land u de Europese Unie binnenkwam. Of er een visum of een uitreistoestemming in uw paspoort stond wist u ook niet te vertellen. Voorts werd u aan een grenscontrole niet op persoonlijke wijze gecontroleerd. U stelde dat A, jullie reisbegeleider, alles voor jullie regelde en hij de paspoorten in jullie plaats toonde. Toen u werd gevraagd welke afspraken u met hem had aangaande de eventualiteit van grenscontroles stelde u enkel dat hij alles regelde en verder niets zei (CGVS p. 3-4). Dit is echter weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u geen aannemelijke verklaring kan geven voor het niet voorleggen van uw paspoort -u zou het immers aan de reisbegeleider hebben gegeven- waardoor er ernstige vermoedens ontstaan dat u de belangrijke informatie die dit document bevat moedwillig achterhoudt. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake jullie vervolgingsfeiten en reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u aangehaalde motief dat u niet op medische verzorging zou kunnen rekenen omwille van uw Moslim-Koerdische afkomst kan u evenmin aannemelijk maken (CGVS p.5). U verklaarde immers dat u 3 jaar geleden een operatie in het ziekenhuis in Armenië onderging wat erop wijst dat u wel degelijk op medische ondersteuning in uw land van herkomst kan rekenen. Sindsdien bent u niet meer naar een dokter teruggeweest. U baseert dit asielmotief enkel op het feit dat u meer dan 3 jaar geleden - voor uw operatie - niet grondig genoeg zou zijn behandeld door een dokter (CGVS p.7). Met dit enkele feit op zich kan u echter niet aantonen dat de toegang tot medische verzorging u zou ontnomen worden in uw land van herkomst. U onderging erna immers nog een zware operatie.

Aanvullend kan nog ter bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen worden opgemerkt dat u over quasi de hele lijn tegenstrijdig bent met uw echtgenoot. Zo plaatste uw man het incident met de grafstenen in 1989 en kende hij nadien geen problemen (CGVS man p.5). Voorts verklaarde hij dat jullie geen landbouwgronden bezaten. Daar jullie niet over gronden beschikten konden jullie niets planten en hadden jullie aldus geen irrigatieproblemen (CGVS man p.5, 6). Uw man wist überhaupt zelfs niet waarom hij Armenië had verlaten en stelde simpelweg dat iedereen het deed (CGVS man p.4, 6). Toen u met zijn verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat hij niet meer bij zijn vol verstand is sinds de slagen die hij in september 2010 had gekregen (CGVS p.6-7). U kan dit echter op geen enkele wijze medisch attesteren. Bovendien is het vrij opmerkelijk dat uw man zich van al de problemen weinig tot niets kan herinneren en zelfs niet weet waarom hij Armenië verliet. Rekening houdende met uw verklaring, het onvermogen van uw man bepaalde vragen op afdoende wijze te beantwoorden en omwille van het feit dat u de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken grotendeels voor hem invulde werden u 5 bijkomende dagen gegeven om zijn mentale problemen te attesteren. Ondanks het feit dat u een medisch attest van uzelf verstuurde verzuimde u dit voor uw man te doen. Bijgevolg worden zijn verklaringen in rekening gebracht maar enkel als bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij u werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat verschillende bronnen duidelijk aantonen dat de Moslim-Koerdische en Jezidi-Koerdische minderheid in Armenië vooral kwetsbaar is op het sociaal-economisch vlak, maar dat ze niet het voorwerp uitmaken van vervolgingen noch van systematische discriminatie. Bijgevolg valt het door u aangehaalde beeld van jullie situatie (zie CGVS p. 4-5 : elke dag waren er problemen, mijn man werd elke dag geslagen) als lid van deze minderheid in Armenië niet te rijmen met deze objectieve informatie.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u voorgelegd document vermag niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het Belgisch medisch attest bevat enkel een diagnose van uw medische problemen maar geeft hier op geen enkele wijze een oorzaak van. Bijgevolg kan het medisch document niet aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen worden gelinkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

en

M.b.t. T, S.

"A. Feitenrelaas

U, T. S, verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Moslim – Koerdische oorsprong te zijn. U werd op (...)1959 te A. geboren en bent met M. S. (OV 6.767.555) gehuwd. In 2007 moest u in het ziekenhuis worden opgenomen omdat u een zware operatie onderging. Voordien bent u ook naar de dokter geweest maar hij deed zijn werk niet grondig. Begin 2010 kreeg uw man problemen met uw dorpsgenoten omwille van het feit dat ze hem ervan verdachten dat hij zijn schapen op hun weilanden liet grazen. In september 2010 werd uw man door jullie dorpsgenoten ervan beschuldigd verschillende grafstenen te hebben vernietigd. Vervolgens werd hij door hen geslagen. De politie kwam tussenbeide en nam uw man mee naar het politiekantoor. De dag nadien werd hij vrijgelaten omdat de politie wist dat uw man niet verantwoordelijk was voor de beschadiging van de grafstenen. Dit hebben ze ook aan u verteld toen u hiervoor naar de politie ging. In diezelfde maand werd uw zoon op school geslagen. Wederom ging u naar de politie. Daar hoorde u dat indien u bezorgd was om de veiligheid van uw zoon en u niet bij machte was om hem te beschermen u uw kind aan de staat kon overdragen zodat hij in een weeshuis kon opgroeien. U ging ook naar de burgemeester die u zei dat hij aan de dorpingen zou zeggen dat hun kinderen uw zoon niet mochten slaan. De dorpingen bleven uw man viseren en hij werd nog enkele malen door hen geslagen. Hij is enkele malen naar de dokter geweest om hem te laten verzorgen. Voorts kenden u en uw man irrigatieproblemen met jullie landbouwgronden daar er niet genoeg watertoevoer naar de gronden was. U ging hiervoor naar de burgemeester die u zei dat jullie watertoevoer voor jullie gronden zouden krijgen. Dit is echter nooit gebeurd. Verder werden jullie producten door dorpsgenoten genomen zonder dat zij hiervoor betaalden. In februari verkochten u en uw man de boerderij en het vee om naar het buitenland te vluchten. Op 03/02/2011 vertrokken jullie vanuit Armenië met de bus naar Rusland. Vandaar reden jullie met de auto naar België. Jullie kwamen er op 14/02/2011 aan vroegen er diezelfde dag asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen en deze van uw man (CGVS p. 4-5; CGVS man p. 2 & 4) blijkt dat u en uw gezin vervolging vreesden van jullie dorpsgenoten omwille van jullie afkomst en religie. U bent van Moslim-Koerdische afkomst en uw man is van Jezidi-Koerdische afkomst. Uw man en uw zoon werden door Armenen geslagen en jullie economische inkomsten werden ernstig geschaad. Zo mochten jullie de schapen niet op hun weilanden laten grazen en werd de watertoevoer geblokkeerd zodat jullie de landbouwgronden niet konden irrigeren. Ook namen dorpsgenoten soms jullie producten zonder dat zij hiervoor betaalden. Voorts stelde u dat u niet op het Armeens gezondheidssysteem kon rekenen omwille van uw afkomst. Echter werden vaststellingen gedaan die jullie vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden in jullie relaas vastgesteld die jullie geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnen.

Zo verklaarde u op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw man voor oktober 2010, toen hij door dorpsgenoten ervan beschuldigd werd grafstenen te hebben vernield, nooit eerder werd mishandeld (vragenlijst man 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de dorpingen uw man al sinds begin 2010 sloegen (CGVS p.5). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat hij voordien ook werd geslagen omwille van de schapen en de landbouwgrond, waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.6).

Voorts verklaarde u dat de burgemeester zei dat indien u uw kind niet kan beschermen of ervoor kan zorgen u uw kind aan de staat kon afstaan (CGVS p.5). Later op het gehoor stelde u echter dat het de politie was die u dit had gezegd. Toen u gevraagd werd of het niet de burgemeester was die u dat had gezegd ontkende u dit (CGVS p.7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw vervolgingsrelaas. Dit ondanks het feit dat u tweemaal bij de politie klacht heeft ingediend en meerdere malen klacht indiende bij de burgemeester. Ook uw bewering dat uw man door de politie werd vastgehouden kan u niet staven. Voorts verklaarde u dat uw man meerdere malen door de dorpelingen werd geslagen waarna hij meerdere keren door een dokter voor zijn verwondingen werd verzorgd, maar u kan hieromtrent evenmin enig begin van bewijs voorleggen. Ook betreffende de problemen die jullie kenden met jullie eigendom (jullie bezaten landbouwgronden maar kregen geen water om ze bewerken) kan u geen enkel overtuigingsstuk voorleggen. (CGVS p.5-8) Het is weinig aannemelijk dat u niets van dit alles materieel kan ondersteunen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van jullie asielrelaas bijkomend aan.

Tenslotte legde u ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw reisweg af. U verklaarde tussen Rusland en België met de auto te hebben gereisd. U wist echter niet langs welk land u de Europese Unie binnenkwam. Of er een visum of een uitreistoestemming in uw paspoort stond wist u ook niet te vertellen. Voorts werd u aan een grenscontrole niet op persoonlijke wijze gecontroleerd. U stelde dat A, jullie reisbegeleider, alles voor jullie regelde en hij de paspoorten in jullie plaats toonde. Toen u werd gevraagd welke afspraken u met hem had aangaande de eventualiteit van grenscontroles stelde u enkel dat hij alles regelde en verder niets zei (CGVS p. 3-4). Dit is echter weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u geen aannemelijke verklaring kan geven voor het niet voorleggen van uw paspoort -u zou het immers aan de reisbegeleider hebben gegeven- waardoor er ernstige vermoedens ontstaan dat u de belangrijke informatie die dit document bevat moedwillig achterhoudt. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake jullie vervolgingsfeiten en reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u aangehaalde motief dat u niet op medische verzorging zou kunnen rekenen omwille van uw Moslim-Koerdische afkomst kan u evenmin aannemelijk maken (CGVS p.5). U verklaarde immers dat u 3 jaar geleden een operatie in het ziekenhuis in Armenië onderging wat erop wijst dat u wel degelijk op medische ondersteuning in uw land van herkomst kan rekenen. Sindsdien bent u niet meer naar een dokter teruggeweest. U baseert dit asielmotief enkel op het feit dat u meer dan 3 jaar geleden - voor uw operatie - niet grondig genoeg zou zijn behandeld door een dokter (CGVS p.7). Met dit enkele feit op zich kan u echter niet aantonen dat de toegang tot medische verzorging u zou ontzegd worden in uw land van herkomst. U onderging erna immers nog een zware operatie.

Aanvullend kan nog ter bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen worden opgemerkt dat u over quasi de hele lijn tegenstrijdig bent met uw echtgenoot. Zo plaatste uw man het incident met de grafstenen in 1989 en kende hij nadien geen problemen (CGVS man p.5). Voorts verklaarde hij dat jullie geen landbouwgronden bezaten. Daar jullie niet over gronden beschikten konden jullie niets planten en hadden jullie aldus geen irrigatieproblemen (CGVS man p.5, 6). Uw man wist überhaupt zelfs niet waarom hij Armenië had verlaten en stelde simpelweg dat iedereen het deed (CGVS man p.4, 6). Toen u met zijn verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat hij niet meer bij zijn vol verstand is sinds de slagen die hij in september 2010 had gekregen (CGVS p.6-7). U kan dit echter op geen enkele wijze medisch attesteren. Bovendien is het vrij opmerkelijk dat uw man zich van al de problemen weinig tot niets kan herinneren en zelfs niet weet waarom hij Armenië verliet. Rekening houdende met uw verklaring, het onvermogen van uw man bepaalde vragen op afdoende wijze te beantwoorden en omwille van het feit dat u de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken grotendeels voor hem invulde werden u 5 bijkomende dagen gegeven om zijn mentale problemen te attesteren. Ondanks het feit dat u een medisch attest van uzelf verstuurd

verzuimde u dit voor uw man te doen. Bijgevolg worden zijn verklaringen in rekening gebracht maar enkel als bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat bij u werd vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat verschillende bronnen duidelijk aantonen dat de Moslim-Koerdische en Jezidi-Koerdische minderheid in Armenië vooral kwetsbaar is op het sociaal-economisch vlak, maar dat ze niet het voorwerp uitmaken van vervolgingen noch van systematische discriminatie. Bijgevolg valt het door u aangehaalde beeld van jullie situatie (zie CGVS p. 4-5 : elke dag waren er problemen, mijn man werd elke dag geslagen) als lid van deze minderheid in Armenië niet te rijmen met deze objectieve informatie.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u voorgelegd document vermag niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het Belgisch medisch attest bevat enkel een diagnose van uw medische problemen maar geeft hier op geen enkele wijze een oorzaak van. Bijgevolg kan het medisch document niet aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen worden gelinkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"MIDDEL Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Overwegende dat het CGVS de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming van verzoekers heeft afgewezen door te stellen dat hun asielrelaas niet geloofwaardig is; Dat het CGVS heeft gesteld dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen die door partijen werden afgelegd voor de Belgische asielinstanties; Overwegende dat het CGVS heeft aangehaald dat verzoekster zou hebben gesteld dat haar man voor de eerste keer pas in oktober 2010 werd mishandeld door de dorpsgenoten terwijl zij op het CGVS heeft gesteld dat haar man reeds van begin 2010 geslagen werd; Dat verzoekster manifest verkeerd begrepen werd door het CGVS, aangezien zij bedoelde dat hij in het kader van de beschuldiging inzake het vernielen van grafstenen slechts in oktober 2010 werd geslagen; Dat het zo is dat verzoeker reeds sinds lange tijd werd geslagen, maar dat de mishandeling nooit zo erg was als in oktober 2010; Overwegende dat het CGVS eveneens aanhaalt dat verzoekster een tegenstrijdigheid heeft begaan in verband met wie heeft gesteld dat zij haar kind kon afstaan als zij er niet voor kon zorgen; Dat rekening moet worden gehouden met de beperkte leefwereld, de beperkte opleiding en de ouderdom van verzoekende partijen; Dat beide partijen volledig analfabeet zijn en bovendien gezondheidsproblemen hebben; Dat zelfs het afleggen van een verhoor voor verzoeker quasi onmogelijk was omdat hij niet de alertheid van geest heeft om vragen te begrijpen en hierop een antwoord te geven; dat dit overigens ook in de beslissing van de Heer M. wordt vermeld, beslissing die daarom integraal verwijst naar de motivering van de beslissing van zijn echtgenote; Dat verzoekster kan bevestigen dat het de burgemeester is geweest die heeft gesteld dat zij haar kind kon afstaan: Overwegende dat het CGVS stelt dat het gebrek aan geloofwaardigheid kan worden bevestigd door het feit dat verzoekende partijen geen bewijs hebben neergelegd inzake hun relaas; Dat verzoekende partijen geen enkel bewijs hebben gekregen noch van de politiediensten noch van de burgemeester over het feit dat zij hun beklag waren gaan doen: Dat zij het ook niet essentieel vonden om erop te staan om een document hieromtrent te ontvangen, aangezien zij volledig ongeletterd zijn; Dat hetzelfde geldt voor de keren dat verzoeker tot bij de dokter werd vervoerd voor verzorging, waarbij het belangrijker was dat hij verzorging kreeg dan dat hierover een document werd opgesteld; Dat de zeer beperkte leefwereld van betrokkenen het voor hen ook zeer moeilijk maken om contacten te hebben die, zo al documenten werden opgesteld in verband met de klacht van betrokkenen of de medische verzorging van verzoeker, ertoe zouden kunnen leiden dat partijen materiële bewijzen zouden

hebben van hun vervolging; Dat eveneens dient te worden verwezen naar de Guide des Procédures et Critères, waarbij wordt gesteld in het kader van bewijslevering:

“196. C’est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au demandeur. Cependant, il arrive souvent qu’un demandeur ne soit pas en mesure d’étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l’appui de toutes ses déclarations sont l’exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n’a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur la tâche d’établir et d’évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l’examinateur. Dans certains cas, il appartiendra même à l’examinateur d’utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l’appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n’être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit dit demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s’y opposent.

197. Ainsi, les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu des difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur dit statut de réfugié. Cependant, cette tolérance ne doit pas aller jusqu’à faire admettre comme vraies les déclarations qui ne cadrent pas avec l’exposé général des faits présenté par le demandeur ».

Dat indien verzoekers in de loop van huidige procedure nog nieuwe elementen zouden verkrijgen, zij niet zullen nalaten om deze naar voren te brengen;

2. Overwegende dat het CGVS vervolgens stelt dat de verklaringen van verzoekers niet geloofwaardig zijn in verband met hun reisweg; Dat hierbij nogmaals dient te worden gewezen op de zeer rurale en beperkte achtergrond van verzoekers, die ongeletterd zijn; Dat zij inderdaad niet weten via welk land zij de Europese Unie zijn binnengekomen, noch of er in de paspoorten die via de smokkelaar waren bekomen visa waren aangebracht; Dat erop dient te worden gewezen dat de situatie van partijen zeer fragiel is, zelfs dermate fragiel dat het voor verzoeker niet mogelijk was om een normaal verhoor af te leggen; Dat het in die omstandigheden dan ook niet verwonderlijk is dat verzoekers quasi geen informatie kunnen vermelden met betrekking tot hun reis dan dat zij werden begeleid door de smokkelaar. die alles regelde:

3. Overwegende dat het CGVS heeft gesteld dat de aangehaalde vrees dat partijen niet voldoende toegang hebben tot medische verzorging eveneens ongegrond is; Dat het CGVS stelt dat het loutere feit dat verzoekster chirurgische ingrepen heeft ondergaan voldoende is om te stellen dat zij wel degelijk toegang heeft tot medische verzorging; Dat het misschien wel zo is dat verzoekster medische verzorging heeft verkregen in Armenië, maar dat artsen en ziekenhuizen buiten de officiële tarieven er groten sommen geld worden gevraagd om verzorgd te worden; dat verzoekster zo voor een chirurgische ingreep de som van 1000 € ‘onder de tafel’ heeft moeten betalen; Dat deze praktijk in het bijzonder zo was voor de etnische minderheden in Armenië: Dat indien het wel zo is dat verzoekster verzorging heeft gekregen dit niet op zich inhoudt dat zij zonder enige problemen toegang heeft tot de medische verzorging;

4. Overwegende dat het CGVS verder ook stelt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en deze van verzoekster; Overwegende dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is dat er een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen van partijen; Dat reeds op het DVZ duidelijk werd dat verzoeker geen normaal verhoor aankan (zie interne nota); Dat dit ook met zoveel woorden wordt gesteld in de bestreden beslissing van het CGVS, die stelt dat de beslissing van verzoeker gebaseerd is op basis van de beslissing van verzoekster aangezien het voor hem omwille van zijn incoherente verklaringen; Dat het CGVS hieromtrent aanhaalt dat verzoekers geen medische documenten neerleggen; Dat hier nogmaals moet worden gewezen op het specifiek kwetsbare profiel van verzoekers; dat zij bovendien eerst werden opgevangen in een noodopvang, zijnde de omgevormde legerkazernes in Houthalen-Helchteren; Dat hier dient te worden gewezen aan het gebrek aan sociale hulp en aan begeleiding van kandidaat-vluchtelingen die erin worden gehuisvest; Dat dit gebrek natuurlijk het ergst opvalt bij de zwakste personen, die er het meest nood aan hebben; Dat verzoekers zo zonder raadsman naar het CGVS zijn gegaan; Dat zij niet goed begrepen hebben dat zij een medisch dossier moesten overmaken: Dat, wat er ook van zij, het CGVS enkel ofwel in twijfel kan trekken dat er zich effectief cognitieve en mentale problemen zijn bij verzoeker en daarbij dan melding maken van de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd ofwel aanvaarden dat het onmogelijk is voor verzoeker om een verhoor correct af te leggen -zoals dit vermeld wordt in de beslissing van de Heer M- hetgeen dan ook impliceert dat zijn verklaringen niet kunnen gebruikt worden als motivering van zogenaamde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw; Dat om al deze redenen verzoekers vragen om het statuut van vluchteling toegekend te krijgen of minstens het statuut van de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 b van de wet van 15.12.1980. minstens dat hun dossier zou worden doorgestuurd naar het CGVS voor verdere informatie;”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoekers voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.1. Verzoekers zijn het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en wensen hierbij een aantal opmerkingen te maken. Voor wat betreft de eerste keer dat verzoeker zou mishandeld zijn door zijn dorpsgenoten, stelt verzoekster dat zij manifest verkeerd begrepen werd door het CGVS, aangezien zij bedoelde dat haar echtgenoot in het kader van de beschuldiging inzake het vernielen van grafstenen slechts in oktober 2010 werd geslagen. Verzoekers menen voorts dat er moet rekening gehouden worden met hun beperkte leefwereld, hun beperkte opleiding en hun ouderdom. Zij zijn volledig analfabeet en hebben bovendien gezondheidsproblemen. Verder wijzen zij er op dat het afleggen van het gehoor voor verzoeker *quasi* onmogelijk was, omdat hij niet de alertheid van geest had om vragen te begrijpen en hierop een antwoord te geven. Dit wordt overigens in de beslissing vermeld, een beslissing die daarom integraal verwijst naar de motivering van de beslissing van de echtgenote. Verzoekster bevestigt tot slot dat het de burgemeester is geweest die heeft gesteld dat zij haar kind kon afstaan.

Vooreerst wordt opgemerkt op dat de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de eerste keer dat verzoeker geslagen werd en wie aan verzoekster had gezegd dat ze haar kind aan de staat kon afstaan, incoherenties betreffen die louter werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster. Waar verzoekers derhalve aanvoeren dat er rekening dient gehouden te worden met hun beperkte leefwereld, hun beperkte opleiding en hun ouderdom wordt vastgesteld dat verzoekster geen analfabeet is, maar juist 7 jaar naar school is geweest (zie Vragenlijst CGVS zoals opgesteld door DVZ van 14 maart 2011, vraag 210). Het argument dat verzoekster aldus analfabeet is, mist feitelijke grondslag. Overigens mag met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Voorts ziet de Raad niet in op welke wijze verzoeksters gezondheidsproblemen, namelijk suikerziekte, hartproblemen, hoofdpijn en pijn in de onderbenen, haar zouden belemmeren op een coherente wijze haar asielmotieven uiteen te zetten. Nooit heeft verzoekster of haar raadsman melding gemaakt van het feit dat haar ouderdom, opleiding of gezondheidsproblemen verhinderde dat zij niet in staat zou zijn om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de feiten die een manifeste afwijking op de alledaagsheid uitmaken en van determinerende invloed geweest zouden zijn op het verdere leven van verzoekers. Uit het gehoorverslag aanwezig in het administratief dossier blijkt overigens dat het gehoor van 6 april 2011 van verzoekster op normale wijze heeft plaatsgevonden, en dat verzoekster de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen alsook deze meestal vlot beantwoordde. De commissaris-generaal kon op basis van de door verzoekster afgelegde verklaringen terecht tot de vaststellingen komen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Uit ditzelfde gehoorverslag duidelijk blijkt dat aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd of haar man voor het incident met de grafstenen in september 2010 geslagen werd, waarop verzoekster tot tweemaal toe duidelijk aangaf dat haar echtgenoot inderdaad reeds eerder, meer bepaald sinds begin 2010, geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans had verzoekster tijdens het gehoor van haar echtgenoot bij de Dienst Vreemdelingenzaken (de reden waarom verzoekster hierbij aanwezig was, wordt toegelicht in stuk 11 van het administratief dossier) juist verklaard dat haar echtgenoot voor oktober 2010 nooit is mishandeld geweest, en hem enkel werd verhinderd zijn vee op de gronden te laten grazen (zie Vragenlijst CGVS man zoals opgesteld door DVZ van 14 maart 2011, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelde verzoekster enkel dat haar echtgenoot voordien ook werd geslagen dit omwille van de schapen en de landbouwgrond, waarmee zij de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.6).

2.2.2. Verzoekers voeren aan dat zij geen enkel bewijs hebben gekregen, noch van de politiediensten, noch van de burgemeester over het beklag dat zij waren gaan doen. Zij vonden het voorts niet essentieel om erop te staan om een document hieromtrent te ontvangen, aangezien zij volledig ongeletterd zijn. Hetzelfde geldt voor het aantal keren dat verzoeker tot bij de dokters werd gebracht

voor verzorging. Verzoeker wijzen er op dat de zeer beperkte leefwereld van betrokkenen het voor hen zeer moeilijk maakt om contacten te hebben die ertoe zouden kunnen leiden dat zij materiële bewijzen zouden hebben van hun vervolging. Verzoekers verwijzen vervolgens naar paragraaf 196 en 197 van de Proceduregids van het UNHCR, die handelt over bewijsoverlevering.

De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas, dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 196) (VB/05- 5689/W 1 1958 van 9 oktober 2006). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekers niet in staat zijn de door hen aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die hun beweringen zouden ondersteunen. Op basis hiervan kan worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en deze in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Verzoekers stellen dat zij het niet essentieel vonden om erop te staan om een document te ontvangen, aangezien zijn volledig ongeletterd zijn en zij een zeer beperkte leefwereld hebben waardoor het voor hen zeer moeilijk is om contacten te hebben die ertoe zouden kunnen leiden dat zij materiële bewijzen zouden hebben van hun vervolging. Deze uitleg is niet afdoende en getuigt van een gebrekkige medewerking. Verzoekers hebben geen enkel initiatief genomen om bewijzen te leveren voor de feiten die zij inroepen, terwijl van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij hiertoe de nodige stappen zet.

2.2.3. Aangaande hun reisweg wijzen verzoekers op hun rurale en beperkte achtergrond en het feit dat zij ongeletterd zijn. Zij bevestigen dat zij inderdaad niet weten via welk land zij de Europese Unie zijn binnengekomen, noch of er in de paspoorten die via de smokkelaar waren bekomen, visa waren aangebracht. Verder wijzen er op dat hun situatie zeer fragiel is, zelfs dermate fragiel dat het voor verzoeker niet mogelijk was om een normaal verhoor af te leggen. In die omstandigheden is het dan ook niet verwonderlijk dat verzoekers *quasi* geen informatie kunnen vermelden met betrekking tot hun reis daar zij werden begeleid door een smokkelaar die alles regelde.

Aangaande de ongeloofwaardigheid over de afgelegde reisweg en de hierbij gebruikte documenten, heeft de commissaris-generaal zich enkel gebaseerd op de verklaringen van verzoekster. Er valt niet in te zien hoe de bewering dat het voor verzoeker niet mogelijk was om een verhoor af te leggen de onwetendheid van verzoekster aangaande haar reis naar België kan verklaren. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat hun reis van Rusland naar België een week geduurd heeft (zie gehoorverslag vrouw, p. 3). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat verzoekers hadden bij het welslagen van hun vlucht uit hun land van herkomst, jegens hetwelk zij verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat zij dermate onwetend zijn aangaande het land langs welk zij de Europese Unie binnenkwamen, de organisatie van hun reis, en het al dan niet aanwezig zijn van een visum in hun paspoorten. Verder is het niet aannemelijk dat bij de grenscontrole de smokkelaar de paspoorten in de plaats van verzoekers toonde en er geen afspraken werden gemaakt aangaande de eventualiteit van grenscontroles. Immers, uit de informatie van het CGVS (waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bijgevolg kan er maar weinig geloof gehecht worden aan de bewering dat verzoekers hun Armeens paspoort, toch hun belangrijkste identiteitsdocument, zomaar hebt achtergelaten bij de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelde de commissaris-generaal dan ook terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas in het gedrang komt. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het bevestigen van hun eerdere verklaringen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

2.2.4. Verzoekers voeren aan dat het misschien wel zo is dat verzoekster medische verzorging heeft verkregen in Armenië, maar dat artsen en ziekenhuizen er buiten de officiële tarieven grote sommen vragen voor verzorging. Verzoekster heeft voor een chirurgische ingreep de som van 1000 € 'onder de tafel' moeten betalen. Deze praktijk was in het bijzonder zo voor de etnische minderheden in Armenië.

Waar verzoekster aanvoert dat zij geen toegang heeft tot medische verzorging omdat zij 'onder tafel' grote sommen moet betalen om een ingreep te kunnen ondergaan, wordt vastgesteld dat deze bewering niet strookt met de door verzoekster eerdere afgelegde verklaringen op de zetel van het CGVS. Immers, wanneer aan verzoekster gevraagd werd waarom zij van mening is dat zij in Armenië niet op medische verzorging kan rekenen omwille van haar Moslim-Koerdische afkomst, gaf zij enkel aan dat zij drie jaar geleden voor haar operatie niet grondig zou behandeld zijn door een dokter. Sindsdien is verzoekster niet meer bij een dokter langs geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoekster heeft uitdrukkelijk verklaard dat haar echtgenoot meerdere malen geslagen was, en hij telkens meerdere keren door een dokter voor zijn verwondingen verzorgd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Op geen enkel ogenblik gaf verzoekster echter aan dat zij of haar echtgenoot omwille van hun etnie grote sommen geld "onder tafel" hebben moeten betalen alvorens zij verzorgd werden. Voor het eerst wordt hier melding van gemaakt in het verzoekschrift, Het CGVS kon op goede gronden besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van hun etnie uitgesloten worden van medische verzorging.

2.2.5. Verzoekers vinden het onbegrijpelijk dat er een vergelijking wordt gemaakt tussen hun verklaringen. Reeds op de Dienst vreemdelingenzaken was het duidelijk dat verzoeker geen normaal verhoor aankan. Dit wordt ook met zoveel woorden gesteld in de bestreden beslissing van het CGVS. Waar verzoeker verweten wordt geen medische documenten te hebben neergelegd, wijzen verzoekers nogmaals op het specifiek kwetsbare profiel van verzoekers, dat zij bovendien eerst werden opgevangen in noodopvang te Houthalen-Helchteren, dat gekenmerkt wordt door een gebrek aan sociale hulp en begeleiding van kandidaat-vluchtelingen. Verzoekers zijn zo zonder raadsman naar het CGVS gegaan, en hebben niet goed begrepen dat zij een medisch dossier moesten overmaken.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Waar verzoekers stellen dat het reeds bij DVZ duidelijk was dat eerste verzoeker geen normaal gehoor aankan, wordt, samen met de verwerende partij, vooreerst gewezen op de interne nota die hiervan melding maakt en die hoofdzakelijk gebaseerd is op de verklaringen die verzoekster over haar echtgenoot had afgelegd. Toen verzoekster door de dossierbehandelaar bij het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat zij en haar echtgenoot over *quasi* de hele lijn tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, verklaarde zij nogmaals dat haar echtgenoot niet meer bij zijn volle verstand is sinds de slagen die hij in september 2010 had gekregen (CGVS p.6-7). Echter, deze bewering wordt op geen enkele wijze medisch geattesteerd. Nochtans werd aan verzoekster vijf dagen gegeven om de mentale problemen van haar echtgenoot te staven - rekening houdend met verzoeksters verklaring aangaande het onvermogen van haar man bepaalde vragen op afdoende wijze te beantwoorden en omwille van het feit dat verzoekster de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken grotendeels voor hem invulde. Verzoekster bleef evenwel in gebreke. Zij verstuurde echter wel een medisch attest dat haar problemen beschreef, maar verzuimde dit voor haar echtgenoot te doen. Het CGVS oordeelde dan ook volkomen terecht dat aangezien verzoekers niet met een medisch attest kunnen staven dat verzoeker inderdaad niet in staat is om op een normale wijze gehoord te worden door het CGVS, zijn verklaringen in rekening kunnen gebracht worden voor het beoordelen van de geloofwaardigheid van de door hun aangehaalde feiten.

Waar verzoekers beweren dat zij in noodopvang te Houthalen-Helchteren zaten, waar er een gebrek is aan sociale hulp en begeleiding van kandidaat-vluchtelingen, wordt opgemerkt dat dit betoog niet dienstig is daar verzoekers reeds op 30 maart 2011 in het CC van het Rode Kruis te Alsemberg verbleven (zie formulier 'Verandering of bevestiging van : Gekozen woonplaats' van 30 maart 2011, stuk 7 in het administratief dossier). Voorst blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers raadsman op 6 april 2011, de dag van het gehoor, aan het Commissariaat-generaal meedeelde dat zij gevraagd was om hun belangen te verdedigen. Verzoekers bleken aldus zelf tijdig hun raadsman te hebben ingelicht over hun asielaanvraag. Dat er dan geen raadsman aanwezig was op het gehoor bij het CGVS, kan dan ook niet aan de Belgische asiel- en opvanginstanties verweten worden.

De bestreden beslissingen worden gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC